

11te Februar 1803 indeholder en bestemt Regel om, at Udgifterne ved Borgervæbningen skulle afholdes af Communen. Det blev rigtig nok dengang antaget, at et Bidrag af 12,000 Rbd. vilde være tilstrækkeligt til at afholde Borgervæbningsudgifterne; men, da denne Forudsætning senere viste sig ubegrundet, blev der derfor givet et Tilskud af Statskassen. Men imidlertid viser den oprindelige Bestemmelse, at det har været den daværende Regjerings Anskuelse, at Udgifterne til Borgervæbnings Indretning og Vedligeholdelse burde som en reel Lyngde ligesom paa de faste Eiendomme i Staden, hvilken Regel udtrykkelig er udtalt i Pl. 11te Febr. 1803 § 1. At der nu senere ikke blev overholdt nogen nøjagtig Grændse mellem den Deel af Udgifterne, som blev udredet af Communen, og det Tilskud, som Finantskassen har givet, hidrører vistnok fra det Forhold, som har bestaaet under de souveraine Kongers Regjering. Det var temmelig naturligt, at da Borgervæbningen ansaaes ikke alene for at være en communal Institution, hvis Bestemmelse var at virke til Communens Læve, men ogsaa tillige ansaaes for at yde Staten Tjenester, at der da ogsaa fra Statens Side blev ydet et Tilskud, og under de souveraine Konger var det ogsaa ganske i sin Orden, at dette Tilskud bestemtes, eftersom man fandt, at Billighed talte derfor. Det Bidrag, som udrededes af Communen, kunde kun finde sin Anvendelse til Borgervæbningen efter kongelig Resolution, og ligeledes behøvedes der ogsaa kun en kongelig Resolution til det Bidrag, som udrededes af Statskassen. Det var altsaa mere — om jeg saa maa kalde det — et patriarkalsk Forhold, der bestod mellem Staten og Communen end Hensyn til, hvorledes de deelte den ved Borgervæbningen foranledigede Byrde. Ligesom jeg saaledes allerede af Placaten af 1803 udleder et Hovedargument for denne Anskuelse, der har gjort sig gjældende hos mig, at det er Communen, hvem den egentlige Pligt paahviler til at bære Udgifterne ved Borgervæbningen, saaledes finder jeg ogsaa, at de senere Bestemmelser indeholde Hjælp herfor, og at denne min Anskuelse har væsentligt ligget til Grund for Regjeringens Bestemmelser. Jeg skal saaledes

tillade mig at udhæve, hvorledes Placaten af 18de April 1843 § 11 fastsætter, at visse Bidrag, som paahvilede Underofficerer og de menige Infanterister og Artillerister til Borgervæbningsfonden, skulle bortfalde, og, „forsaavidt der ved denne Afgang i Borgervæbningens Indtægter maatte opstaae et Savn i de til Borgervæbningens Vedligeholdelse fornødne Midler, vil det saaledes Manglende være at dække ved Forøgelse i Borgervæbningskassen, saalænge indtil det Fornødne er tilbagevundet ved de ovenfor i Borgervæbningens Udgiftsvæsen foreskrevne Besparelser.“ Der er saaledes i Placaten udtalt det bestemte Princip, at det maatte være Communens Sag at tilvejebringe ved Ligning de Udgifter, som behøvedes, hvortil der ikke fandtes tilstrækkelig Udvei i de tidligere bestemte Ligningssummer; men, naar jeg ser hen til, hvorledes Forholdene hidtil ad Lovgivningens Veie have udviklet sig, og derved kommer til det Resultat, at det dog egentligt er en communal Sag at afholde Udgifterne, medens det derimod kun paahviler Staten at give et Tilskud, hvilket hidtil har været bestemt efter Kongens nærmere Skjønnende og Befaling, kommer jeg ved Betragtning af de Samfundsforhold, hvori vi nu ere indtraadte, til den bestemte Anskuelse, at det vil, efter min Formening, endogsaa være aldeles ugjortligt at indføre en anden Orden. Naar jeg griber jeg slet ikke, hvorledes den i Udkastets § 33 indeholdte Bestemmelse, „at samtlige Væbninger — med Undtagelse af Væbningschefens — saa og Godtgjørelser og øvrige faste Udgifter til Borgervæbningen blive nærmere at bestemme ved et Betalingsreglement, der vedtages af Communalbestyrelsen under Justitsministeriets Approbation“, skulde kunne blive bestaaende ved Siden af den Regel, hvorefter Statskassen skulde overtage hele Udgiften efter Fradrag af det for Communen een Gang for alle bestemt uforanderlige Bidrag af 12,000 Rbd. Der vil altsaa deraf følge en Forpligtelse for Statskassen til at betale det, som Communalbestyrelsen under Justitsministeriets Approbation vil vedtage som hensigtsmæssigt. Det kan nu ikke fælle, at der til Borgervæbningens Behov undertiden behøves større, undertiden mindre Udgifter. Disse verke efter den Tjeneste,